

NA DE STAKING

GROTE KUIS

Na een woelige voormiddag is de staking bij de Gentse afvalintercommunale Ivago gisteren gebroken. Kort voor de middag reden de vuilniswagens weer uit. Ze gingen in spoedtempo de binnenstad schoonmaken, waar het vuilnis al sinds maandag stond te stinken op de stoep. Liefst 500.000 kilo was er intussen opgestapeld. Bedrijfsafval van horecazaken werd eerst opgeruimd, net als de straten waar vanavond de Patersholfeesten beginnen. Gisteren werd tot 22 uur doorgewerkt en ook zaterdag volgt een inhaalbeweging. Toch is van syndicale vrede geen sprake. «De socialistische vakbond is onder druk gezet door de politiek, en de directie heeft hun achterban omgekocht door 2 stakingsdagen gewoon te betalen», klinkt het teleurgesteld bij de liberale en christelijke vakbonden VSOA en ACV. «De staking is dan wel voorbij, de problemen zijn niet opgelost. Over enkele maanden staan we gegarandeerd weer aan de poorten.» (VDS) Foto GB

OUDERS OPENHARTIG OVER HET LEVEN NA DE DOOD VAN HUN ZOON OF DOCHTER

«Niet alleen kind, maar ook vrienden verloren»

Vijf ouders hebben een boek geschreven over dé nachtmerrie van elke vader en moeder: een kind verliezen. Want hoe kom je zo'n verlies te boven en waar vind je hulp en steun? «In mijn hoofd heeft Charlotte nu gewoon een job, een vriend en een kind», zegt mede-auteur Nils Van Uffelen.

«Verwacht geen vakantielectuur.» Nils van Uffelen (59) zegt het al lachend. Maar als het daarna stil wordt, gaat zijn glimlach meteen weg en zegt hij dat de proefdruk die voor hem ligt, heeft veel van hem gevegd. Twee jaar lang heeft de man, op vraag van rouwexperte en klinisch psychologe An Hooghe, stilgestaan bij het overlijden van zijn dochter Charlotte. Het meisje overleed in 2008, heel plots, toen ze met een vriendin op een Grieks eiland was. «Cardiomegalie, weten we nu, een aandoening aan de hartspier. We kwamen toen uit de lucht gevallen. Charlotte had nooit ergens last van gehad.»

Kort na haar dood vroeg iemand hoeveel kinderen ik had. Eén, zei ik. Daarna was ik heel boos op mezelf. Ik had twee moeten zeggen

NILS VAN UFFELEN

De vader schreef de afgelopen twee jaar neer hoe hij zijn verdriet verwerkte, welke impact dat had op zijn naaste en wijde omgeving en hoe hij zijn professionele leven weer oppikte. Op die manier hoopt hij, net als vier andere ouders, in de eerste plaats lotgenoten te helpen. «Want ik weet uit eigen ervaring: wanneer je je kind verliest, vind je maar moeilijk steun.

Mensen praten niet graag over de dood.» Schrijven ook niet. «Ik heb lang gezocht naar boeken. Als ik ze al vond, dan bleef ik op mijn honger zitten. Ze gingen dan vooral over rouwen in het algemeen of heel specifiek over de situatie van een kind. Maar daar had ik geen boodschap aan. Ik wilde weten hoe het met die ouders ging, wat zij meemaakten, waar zij tegenaan liepen.»

Hoe gaat het?

Het is net die vraag die An Hooghe ook vaak te horen kreeg van cliënten en de aanleiding vormde voor een boek dat volgende week wordt gedrukt. Van Uffelen deelt in 'Anders nabij' onder meer hoe hij ontgoocheld raakte in zijn eigen familie. «Je verwacht van je naasten de meeste steun, maar net door hen werd ik het meest teleurgesteld.» Zijn eigen ouders, broers en zussen hebben bijvoorbeeld nooit gevraagd hoe het met hem ging. «Aan andere mensen, van wie ik het niet verwachtte, heb ik dan wel veel gehad. De begrafenisondernemer, bijvoorbeeld. Ook de politieagenten die mij het overlijden kwamen mededelen, hebben veel voor mij betekend.»

Geen koetjes en kalfjes

Eén van de moeilijkste zaken vond hij: dat je niet alleen je kind, maar ook jezelf kwijtraakt. «Ik dacht de hele tijd dat ik de draad gewoon weer moest oppikken. Maar dat is een illusie. Je wordt na zo'n gebeurtenis een

compleet andere persoon.» In zijn geval ging het van: «een succesvolle zakenman, een strever eigenlijk», naar «iemand die status volstrekt onbelangrijk vindt en naar zingeving zoekt». «Ik heb veel vrienden verloren daardoor. Maar ik kan het niet meer: op restaurant gaan en praten over koetjes en kalfjes.» De relatie met zijn achttienjarige zoon moest ook heropgebouwd worden. «Dat was wennen voor hem. Ik ben altijd een behoorlijk strenge vader geweest die ook nog eens weinig thuis was. Sinds de dood van Charlotte ben ik zachter, meer aanwezig. En vraag ik: 'Hoe voelt ge u?'

Voor altijd

Hij wil lotgenoten ook op het hart drukken: ook al is je kind er niet meer, het blijft wel je kind. «In de eerste maanden na haar dood vroeg iemand die me niet kende, hoeveel kinderen ik had. Eén, antwoordde ik. Daar ben ik ongelooflijk boos op mezelf voor geweest. Ik had twee moeten zeggen.»

Je kan weer gelukkig

worden, zeg ik vaak.

Ik ben zelfs gelukkiger.

Dat vinden mensen

vreemd om te horen

NILS VAN UFFELEN

Charlotte zit nog altijd in zijn hoofd en groeit daar ook verder op, zegt hij. «Dat klinkt gek, maar in mijn hoofd is ze vandaag gewoon 26 jaar en heeft ze een job, een vriend en een kind.» Van Uffelen hoopt dat Anders nabij hoop geeft aan lotgenoten. Inzichten ook aan familie, vrienden en hulpverleners. «Die blijven toch vaak denken dat je er na een jaar wel over bent. Ik kan na een decennium zeggen: dit is voor altijd.»

Vier dagen 'klein verlet'

Beleidsmakers zouden zich ook bewuster mogen zijn van de impact van een verloren kind. Zo klagen de ouders in het boek het uiterst beperkte wettelijke rouwverlof aan. Wie zijn zoon of dochter verliest, krijgt in principe maar drie of vier dagen 'klein verlet'. Die klacht is herkenbaar voor zelfhulpgroepen als Ouders van Overleden Kinderen (OVOK). «Aan dat klein verlet heeft bijna geen enkele ouder genoeg. Zij krijgen daarom meestal ziekteverlof voorgeschreven. Maar dat systeem stuit tegen de borst. Rouwen is niet hetzelfde als ziek zijn», klinkt het. «Terecht», vindt ook psychologe An Hooghe. Zij pleit ook voor een hervorming. Maar hoe die eruit moet zien, zegt ze niet. «Vijf, tien of twintig dagen. Daar gaat het niet om. Het belangrijkste is: flexibiliteit. Er zijn evengoed ouders die jaren na de dood van hun kind nood hebben aan tijd om zaken op een rij te zetten.» Of er ook daadwerkelijk wat aan dat rouwverlof zal veranderen, valt nog af te wachten. Dat er een structurele uitbreiding van het rouwverlof nodig is, zegt minister van Werk Kris Peeters (CD&V) namelijk al lang. Maar bij de recente hervormingen van de thematische verlopen, was er van rouwverlof geen sprake meer.

Van Uffelen hoopt er in elk geval niet op. Als zijn boek een ding mag veranderen, dan hoopt hij dat het dit is: dat mensen ook rijkdom in tragedie kunnen zien. «Je kan weer gelukkig worden, zeg ik vaak. Ik ben zelfs gelukkiger. Dat vinden mensen vreemd om te horen. Maar het is wel zo. De dood van Charlotte heeft mij authentiek gemaakt. Ik ben vandaag meer mezelf dan vroeger. Dat is dankzij haar.» (DM)

OP3

ijgt altijdcheques

een derde van de werknemers krijgt maaltijdcheques. Dat zit een analyse door hr-dienstver Acerta van gegevens van 40.000 werknemers. 40% krijgen ze vaker dan anders (16%). (altijdcheque bestaat al meer dan 20 jaar. «En het einde is zeker in zicht», zegt Sarah Peeters van Acerta. «Een recent voorstel om hem te koppelen aan de btw, heeft het niet gehaald. De maaltijdcheque heeft zich over de jaren heen een symbolische waarde toegeëigend: wie deze cheque heeft, zal er niet meer voor terugkomen.») Volgens de studie: 65% van de bedrijven die maaltijdcheques uitdeelt, doet dit al langer dan 10 jaar. Bij bedrijven die dit nu voor het eerst doet, is dat 10%. Hoe vaak de werkgever, hoe meer kans op maaltijdcheques uitdeelt.

WOORD OVER ERRE WERKDRUK BRUSSELS AIRLINES

Brussels Airlines zijn vakbonden in actie tot een akkoord gekomen met de werkgever. De onderhandelingen sleepten al maanden aan en nog altijd niet helemaal van de grond. Over enkele andere hangijzers als 'seasonal crews' en verloning — nog verder gediscussieerd. De vakbonden meidagden de piloten al twee maanden terug aan het werk neer, met meer dan 1000 vluchten tot gevolg. De voorstellen van de directie werden tot twee keer toe verworpen door de piloten. Deze keer zal het akkoord niet ter stemming worden gebracht, zegt vakbondsman Nils Van Uffelen. Hij maakt echter sterk dat aan één van de belangrijkste verzoeken — de juiste balans tussen werk en privé — niet tegemoetgekomen. «De directie engageert zich voor meer dan 1000 maatregelen. Concreet komt er op extra rustdagen en minder vliegritmes. De maatregelen vanaf volgend jaar zichtbaar en progressief uitbreiden.»

100% SAP
LICHT SPRANKELEND

Appletiser

